

ระเบียบคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ

ว่าด้วยหลักเกณฑ์การจ่ายค่าเบี่ยงและค่าเดินทางของพยานซึ่งมาให้ความเห็นหรือถ้อยคำ

พ.ศ. ๒๕๖๑

โดยที่เป็นการสมควรกำหนดให้มีระเบียบคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติว่าด้วยหลักเกณฑ์การจ่ายค่าเบี่ยงและค่าเดินทางของพยานซึ่งมาให้ความเห็นหรือถ้อยคำ

อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๓๕ วรรคสอง (๓) แห่งพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๖๐ คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติจึงออกระเบียบไว้ ดังต่อไปนี้

ข้อ ๑ ระเบียบนี้เรียกว่า “ระเบียบคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติว่าด้วยหลักเกณฑ์การจ่ายค่าเบี่ยงและค่าเดินทางของพยานซึ่งมาให้ความเห็นหรือถ้อยคำ พ.ศ. ๒๕๖๑”

ข้อ ๒ ระเบียบนี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันถัดจากวันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

ข้อ ๓ ให้ยกเลิก

(๑) ระเบียบคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติว่าด้วยหลักเกณฑ์และวิธีจ่ายค่าเบี่ยงและค่าเดินทางของพยานบุคคล พยานผู้ทรงคุณวุฒิ พยานผู้เชี่ยวชาญ และพนักงานเจ้าหน้าที่ พ.ศ. ๒๕๕๔

(๒) ระเบียบคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติว่าด้วยหลักเกณฑ์และวิธีจ่ายค่าเบี่ยงและค่าเดินทางของพยานบุคคล พยานผู้ทรงคุณวุฒิ พยานผู้เชี่ยวชาญ และพนักงานเจ้าหน้าที่ (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๖๐

ข้อ ๔ ในระเบียบนี้

“คณะกรรมการ” หมายความว่า คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ

“กรรมการ” หมายความว่า กรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ และให้หมายความรวมถึงประธานกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติด้วย

“สำนักงาน” หมายความว่า สำนักงานคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ

“พยาน” หมายความว่า พยานบุคคลหรือพยานผู้เชี่ยวชาญ

“พยานบุคคล” หมายความว่า บุคคลผู้รู้เห็นเหตุการณ์หรือทราบข้อเท็จจริงเกี่ยวกับเรื่องที่คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ กรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ หรือพนักงานเจ้าหน้าที่ ขอหรือมีคำสั่งให้มาให้ถ้อยคำเป็นพยาน ตามที่พระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๖๐ บัญญัติไว้ และให้หมายความรวมถึงผู้ร้องหรือผู้ถูกร้องที่คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ กรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ หรือพนักงานเจ้าหน้าที่ ขอหรือมีคำสั่งให้มาให้ถ้อยคำในฐานะพยานด้วย

“พยานผู้เชี่ยวชาญ” หมายความว่า บุคคลที่มีความรู้ความเชี่ยวชาญหรือประสบการณ์เฉพาะด้านที่คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติกำหนด

“พนักงานเจ้าหน้าที่” หมายความว่า พนักงานเจ้าหน้าที่ที่ตามพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๖๐ ซึ่งปฏิบัติการตามระเบียบนี้

“ผู้ร้อง” หมายความว่า ผู้ร้องตามระเบียบคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติว่าด้วยหลักเกณฑ์และวิธีการในการตรวจสอบการละเมิดสิทธิมนุษยชน

“ผู้ถูกร้อง” หมายความว่า ผู้ถูกร้องตามระเบียบคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติว่าด้วยหลักเกณฑ์และวิธีการในการตรวจสอบการละเมิดสิทธิมนุษยชน

“ค่าเดินทาง” หมายความว่า ค่าพาหนะ ค่าเช่าที่พัก และค่าใช้จ่ายอื่น

“พาหนะส่วนตัว” หมายความว่า พาหนะซึ่งมิใช่ของทางราชการ ทั้งนี้ ไม่ว่าจะเป็นการสมมติของผู้เดินทางหรือไม่ก็ตาม

“ค่าใช้จ่ายอื่น” หมายความว่า ค่าใช้จ่ายอื่นที่มีความจำเป็นต้องจ่ายเนื่องในการเดินทาง หากไม่จ่ายค่าใช้จ่ายดังกล่าวจะไม่สามารถเดินทางถึงที่หมายได้ และต้องไม่เป็นการใช้จ่ายที่ระเบียบนี้กำหนดไว้เป็นการเฉพาะแล้ว

ข้อ ๕ ให้ประธานกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติรักษาการตามระเบียบนี้
ในกรณีมีปัญหาเกี่ยวกับการปฏิบัติตามระเบียบนี้ ให้คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติเป็นผู้วินิจฉัยชี้ขาด

หมวด ๑

บททั่วไป

ข้อ ๖ ให้พยานซึ่งคณะกรรมการ กรรมการ หรือพนักงานเจ้าหน้าที่ ขอหรือมีคำสั่งมาให้ ความเห็นหรือถ้อยคำมีสิทธิได้รับค่าเบี้ยเลี้ยงและค่าเดินทางตามอัตราที่กำหนดไว้ในระเบียบนี้

กรณีขอให้คณะกรรมการกำหนดบุคคลใดเป็นพยานผู้เชี่ยวชาญให้แสดงเอกสารหลักฐาน ความเป็นผู้เชี่ยวชาญของบุคคลนั้นเพื่อประกอบการพิจารณาของคณะกรรมการด้วย

บรรดารูปแบบและรายการเอกสารประกอบการเบิกจ่ายเงินตามระเบียบนี้ให้เป็นไปตามที่ สำนักงานกำหนด

ข้อ ๗ การเดินทางมาให้ความเห็นหรือถ้อยคำของพยานตามระเบียบนี้ ให้สำนักงานพิจารณา อนุมัติและดำเนินการเบิกจ่ายค่าเบี้ยเลี้ยงและค่าเดินทางตามระเบียบนี้

กรณีพยานตามวรรคหนึ่ง เป็นบุคลากรในสังกัดหน่วยงานของรัฐ ให้ใช้สิทธิเบิกค่าเบี้ยเลี้ยงและ ค่าเดินทางตามอัตราของทางราชการ และหากใช้สิทธิการเบิกเงินจากต้นสังกัดแล้ว พยานผู้นั้นไม่มีสิทธิ เบิกจากสำนักงานอีก

ข้อ ๘ กรณีมีค่าใช้จ่ายอื่นซึ่งจำเป็นต้องจ่ายเนื่องในการเดินทางนอกเหนือจากที่กำหนดไว้ ในระเบียบนี้ ให้สำนักงานมีดุลพินิจในการอนุมัติให้เบิกได้เท่าที่จ่ายจริง ทั้งนี้ ให้แนบหลักฐานการจ่าย หรือใบรับรองการจ่ายตามแบบที่สำนักงานกำหนดเป็นหลักฐานประกอบการเบิกจ่าย

หมวด ๒

พยานบุคคล

ข้อ ๙ ในเรื่องร้องเรียนหรือคำร้องหนึ่งให้ขอหรือมีคำสั่งให้พยานบุคคลมาให้ถ้อยคำในฐานะพยาน ได้ไม่เกิน ๕ คน เว้นแต่ กรณีมีเหตุจำเป็นคณะกรรมการอาจกำหนดจำนวนพยานบุคคลเพิ่มเติมก็ได้

ข้อ ๑๐ พยานบุคคลให้เบิกค่าเบี้ยเลี้ยงและค่าพาหนะในอัตราดังนี้

(๑) ค่าเบี้ยเลี้ยงให้เบิกในลักษณะเหมาจ่ายเป็นรายวัน ตามอัตราบัญชีหมายเลข ๑ ทำระเบียบนี้

(๒) ค่าพาหนะประจำทางให้เบิกได้เท่าที่จ่ายจริง ไม่เกินอัตราค่าโดยสารและค่าธรรมเนียมรถไฟปรับอากาศนอนชั้น ๒ หรือรถโดยสารประจำทางปรับอากาศ ๒๔ ที่นั่ง เว้นแต่กรณีที่เดินทางโดยเครื่องบินให้เบิกได้ไม่เกินอัตราสูงสุดของค่าโดยสารและค่าธรรมเนียมรถไฟหรือรถโดยสารประจำทางดังกล่าว แล้วแต่กรณี

(๓) การเดินทางโดยพาหนะรับจ้างให้เบิกได้เฉพาะการเดินทางที่มีความจำเป็นโดยให้เบิกในอัตราดังนี้

(๓.๑) จากที่อยู่หรือที่พักถึงสถานีขนส่งประจำทาง สถานีพาหนะประจำทางจอดรับหรือท่าอากาศยาน และจากสถานีขนส่งประจำทาง สถานีพาหนะประจำทางจอดส่ง หรือท่าอากาศยานถึงที่อยู่หรือที่พัก ให้เบิกได้เท่าที่จ่ายจริง

(๓.๒) จากสถานีขนส่งประจำทาง ท่าอากาศยาน ถึงสำนักงานหรือสถานที่ที่กำหนด และจากสำนักงานหรือสถานที่ที่กำหนดถึงสถานีขนส่งประจำทาง ท่าอากาศยาน ให้เบิกได้เท่าที่จ่ายจริง

(๓.๓) จากที่อยู่หรือที่พักหรือที่ปฏิบัติงานซึ่งอยู่ในพื้นที่จังหวัดเดียวกันกับที่คณะกรรมการกรรมการ หรือพนักงานเจ้าหน้าที่ ขอหรือมีคำสั่งมาให้ถ้อยคำในฐานะพยาน ให้เบิกได้เท่าที่จ่ายจริง

(๓.๔) จากที่อยู่หรือที่พักหรือที่ปฏิบัติงานซึ่งต้องเดินทางข้ามเขตจังหวัดเพื่อมาให้ถ้อยคำในฐานะพยาน ให้เบิกค่าพาหนะข้ามเขตจังหวัดตามอัตราที่กระทรวงการคลังกำหนด โดยอนุโลม

(๔) การเดินทางโดยใช้พาหนะส่วนตัวให้จ่ายชดเชยเป็นค่าพาหนะตามอัตราที่กระทรวงการคลังกำหนดโดยอนุโลม และมีให้เบิกค่าธรรมเนียมการผ่านทางใด ๆ อีก สำหรับการคำนวณระยะทางเพื่อเบิกจ่ายให้คำนวณตามเส้นทางของกรมทางหลวงในทางสั้นและตรงซึ่งสามารถเดินทางได้โดยสะดวกและปลอดภัย กรณีที่ไม่มีเส้นทางของกรมทางหลวงให้ใช้ระยะทางตามเส้นทางของหน่วยงานอื่นที่ตัดผ่าน และกรณีที่ไม่มีเส้นทางของกรมทางหลวงและของหน่วยงานอื่น ให้ผู้เดินทางเป็นผู้รับรองระยะทางในการเดินทาง

ข้อ ๑๑ พยานบุคคลที่เป็นคนพิการซึ่งมีบัตรประจำตัวคนพิการที่ออกโดยนายทะเบียนกลางหรือนายทะเบียนจังหวัดตามกฎหมายว่าด้วยการส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ ซึ่งโดยสภาพทางกายภาพไม่อาจเดินทางตามข้อ ๑๐ (๒) (๓) และ (๔) ได้ และมีความจำเป็นอย่างยี่งที่จะต้องจ้างเหมาบริการพาหนะเพื่อเดินทางมาให้ถ้อยคำตามที่พระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๖๐ บัญญัติไว้ ให้อยู่ในดุลพินิจของสำนักงานในการพิจารณาอนุมัติค่าเดินทาง โดยให้เบิกได้เท่าที่จ่ายจริงแต่ไม่เกินอัตราค่าจ้างเหมาบริการพาหนะทั่วไป เว้นแต่ โดยสภาพทางกายภาพไม่อาจเดินทางโดยพาหนะประเภททั่วไปได้ ให้เบิกจ่ายเท่าที่จ่ายจริงไม่เกินอัตราค่าจ้างเหมาบริการพาหนะประเภทพิเศษที่กำหนดไว้ในบัญชีหมายเลข ๓ ท้ายระเบียบนี้

การจ่ายค่าเชื้อเพลิงหรือพลังงานสำหรับพาหนะตามวรรคหนึ่ง ให้จ่ายโดยเทียบเคียงกับอัตราเงินชดเชยในการใช้พาหนะส่วนตัวในการเดินทางไปราชการตามที่กระทรวงการคลังกำหนดโดยอนุโลม ทั้งนี้ ให้แนบหลักฐานการจ่ายหรือใบรับรองการจ่ายตามแบบที่สำนักงานกำหนดเป็นหลักฐานประกอบการเบิกจ่าย โดยผู้ช่วยเหลือในการเดินทางตามข้อนี้ไม่มีสิทธิได้รับค่าเดินทางตามข้อ ๑๕ อีก

ข้อ ๑๒ พยานบุคคลซึ่งเป็นคนพิการที่ไม่มีบัตรประจำตัวคนพิการตามข้อ ๑๑ หรือกรณีเป็นบุคคลซึ่งโดยสภาพทางกายภาพไม่อาจเดินทางตามข้อ ๑๐ (๒) (๓) และ (๔) ได้ หากคณะกรรมการกรรมการ หรือพนักงานเจ้าหน้าที่ เห็นสมควร ให้เบิกค่าเดินทางได้ในอัตราตามข้อ ๑๑ โดยอนุโลม

ข้อ ๑๓ พยานบุคคลให้เบิกค่าเช่าที่พักเช่าที่จ่ายจริงแต่ไม่เกินอัตราที่กำหนดไว้ในบัญชีหมายเลข ๒ ทำระเบียบนี้

ข้อ ๑๔ กรณีที่คณะกรรมการ กรรมการ หรือพนักงานเจ้าหน้าที่ ขอหรือมีคำสั่งให้ผู้ร้องหรือผู้ถูกร้องมาให้ถ้อยคำในฐานะพยาน ให้สำนักงานพิจารณาอนุมัติให้ผู้ร้องหรือผู้ถูกร้องนั้นเป็นผู้มีสิทธิเบิกค่าเบี้ยเลี้ยงและค่าเดินทางได้ในฐานะและอัตราเดียวกับพยานบุคคล

ข้อ ๑๕ กรณีที่พยานบุคคล ผู้ร้อง หรือผู้ถูกร้อง ที่มาให้ถ้อยคำในฐานะพยาน มีความจำเป็นต้องมีล่ามเพื่อแปลภาษาร่วมเดินทางมาด้วย หรือกรณีที่พยานบุคคล ผู้ร้อง หรือผู้ถูกร้อง ที่มาให้ถ้อยคำในฐานะพยานเป็นเด็ก เยาวชน คนพิการหรือทุพพลภาพ หรือผู้อยู่ในสภาวะยากลำบาก หรือผู้ที่คณะกรรมการกำหนด ซึ่งจำเป็นต้องมีผู้อื่นช่วยเหลือในการเดินทางร่วมเดินทางมาด้วย หากคณะกรรมการ กรรมการ หรือพนักงานเจ้าหน้าที่ พิจารณาเห็นสมควรให้ความช่วยเหลือค่าเบี้ยเลี้ยงและค่าเดินทางตามระเบียบนี้ ให้สำนักงานพิจารณาอนุมัติและดำเนินการเบิกจ่ายค่าเบี้ยเลี้ยงและค่าเดินทางให้ผู้ทำหน้าที่ล่ามหรือผู้ช่วยเหลือในการเดินทางดังกล่าวในอัตราเดียวกับพยานบุคคล

หมวด ๓

พยานผู้เชี่ยวชาญ

ข้อ ๑๖ พยานผู้เชี่ยวชาญให้เบิกค่าเบี้ยเลี้ยงและค่าพาหนะในอัตรา ดังนี้

(๑) ค่าเบี้ยเลี้ยงให้เบิกในลักษณะเหมาจ่ายเป็นรายวันตามอัตราบัญชีหมายเลข ๑ ทำระเบียบนี้

(๒) ค่าพาหนะประจำทางให้เบิกได้เท่าที่จ่ายจริง ในกรณีที่เดินทางโดยเครื่องบินให้เบิกในอัตราชั้นประหยัด

(๓) การเดินทางโดยพาหนะรับจ้างให้เบิกได้เฉพาะการเดินทางที่มีความจำเป็นโดยให้เบิกในอัตราดังนี้

(๓.๑) จากที่อยู่หรือที่พักถึงสถานีขนส่งประจำทาง สถานีพาหนะประจำทางจอดรับ หรือท่าอากาศยาน และจากสถานีขนส่งประจำทาง สถานีพาหนะประจำทางจอดส่ง หรือท่าอากาศยาน ถึงที่อยู่หรือที่พัก ให้เบิกได้เท่าที่จ่ายจริง

(๓.๒) จากสถานีขนส่งประจำทาง ท่าอากาศยานถึงสำนักงานหรือสถานที่ที่กำหนด และจากสำนักงานหรือสถานที่ที่กำหนดถึงสถานีขนส่งประจำทาง ท่าอากาศยาน ให้เบิกได้เท่าที่จ่ายจริง

(๓.๓) จากที่อยู่หรือที่พักหรือที่ปฏิบัติงานซึ่งอยู่ในพื้นที่จังหวัดเดียวกันกับที่คณะกรรมการ กรรมการ หรือพนักงานเจ้าหน้าที่ ขอหรือมีคำสั่งให้มาทำหน้าที่พยานผู้เชี่ยวชาญ ให้เบิกได้เท่าที่จ่ายจริง

(๓.๔) จากที่อยู่หรือที่พักหรือที่ปฏิบัติงานซึ่งต้องเดินทางข้ามเขตจังหวัดเพื่อทำหน้าที่พยานผู้เชี่ยวชาญ ให้เบิกค่าพาหนะข้ามเขตจังหวัดตามอัตราที่กระทรวงการคลังกำหนด โดยอนุโลม

(๔) การเดินทางโดยใช้พาหนะส่วนตัวให้จ่ายชดเชยเป็นค่าพาหนะตามอัตราที่กระทรวงการคลังกำหนดโดยอนุโลม และมีให้เบิกค่าธรรมเนียมการผ่านทางใด ๆ อีก สำหรับการคำนวณระยะทางเพื่อเบิกจ่ายให้คำนวณตามเส้นทางของกรมทางหลวงในทางสั้นและตรงซึ่งสามารถเดินทางได้โดยสะดวกและปลอดภัย กรณีที่ไม่มีเส้นทางของกรมทางหลวงให้ใช้ระยะทางตามเส้นทางของหน่วยงานอื่นที่ตัดผ่าน และกรณีที่ไม่มีเส้นทางของกรมทางหลวงและของหน่วยงานอื่น ให้ผู้เดินทางเป็นผู้รับรองระยะทางในการเดินทาง

ข้อ ๑๗ พยานผู้เชี่ยวชาญซึ่งโดยสภาพทางกายภาพไม่อาจเดินทางตามข้อ ๑๖ (๒) (๓) และ (๔) ได้ และมีความจำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องจ้างเหมาบริการพาหนะเพื่อเดินทางมาให้ความเห็นตามที่พระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๖๐ บัญญัติไว้ให้อยู่ในดุลพินิจของสำนักงานในการพิจารณาอนุมัติค่าเดินทาง โดยให้เบิกได้เท่าที่จ่ายจริงแต่ไม่เกินอัตราค่าจ้างเหมาบริการพาหนะประเภททั่วไป เว้นแต่ โดยสภาพทางกายภาพไม่อาจเดินทางโดยพาหนะประเภททั่วไปได้ ให้เบิกจ่ายเท่าที่จ่ายจริงแต่ไม่เกินอัตราค่าจ้างเหมาบริการพาหนะประเภทพิเศษที่กำหนดไว้ในบัญชีหมายเลข ๓ ท้ายระเบียบนี้

การจ่ายค่าเชื้อเพลิงหรือพลังงานสำหรับพาหนะตามวรรคหนึ่ง ให้จ่ายโดยเทียบเคียงกับอัตราเงินชดเชยในการใช้พาหนะส่วนตัวในการเดินทางไปราชการตามที่กระทรวงการคลังกำหนดโดยอนุโลม ทั้งนี้ ให้แนบหลักฐานการจ่ายหรือใบรับรองการจ่ายตามแบบที่สำนักงานกำหนดเป็นหลักฐานประกอบการเบิกจ่าย โดยผู้ช่วยเหลือในการเดินทางตามข้อนี้ไม่มีสิทธิได้รับค่าเดินทางตามข้อ ๑๙ อีก

ข้อ ๑๘ พยานผู้เชี่ยวชาญให้เบิกค่าเช่าที่พักเท่าที่จ่ายจริงแต่ไม่เกินอัตราที่กำหนดไว้ในบัญชีหมายเลข ๒ ท้ายระเบียบนี้

ข้อ ๑๙ กรณีที่พยานผู้เชี่ยวชาญ มีความจำเป็นต้องใช้ล่ามแปลภาษา หรือจำเป็นต้องมีผู้ช่วยเหลือในการเดินทาง หากคณะกรรมการ กรรมการ หรือพนักงานเจ้าหน้าที่ พิจารณาเห็นสมควรให้ความช่วยเหลือค่าเบี้ยเลี้ยงและค่าเดินทางตามระเบียบนี้แก่ผู้ทำหน้าที่ล่ามแปลภาษาหรือผู้ช่วยเหลือในการเดินทางดังกล่าว ให้สำนักงานพิจารณาอนุมัติและดำเนินการเบิกจ่ายค่าเบี้ยเลี้ยงให้ผู้ทำหน้าที่ล่ามหรือผู้ให้ความช่วยเหลือการเดินทางดังกล่าวในอัตราเดียวกับพยานบุคคล และค่าเดินทางในอัตราเดียวกับพยานผู้เชี่ยวชาญ

ข้อ ๒๐ กรณีที่สำนักงานต้องจัดหาล่ามแปลภาษาให้กับพยานตามที่กฎหมายหรือระเบียบที่เกี่ยวข้องกำหนดไว้ ให้สำนักงานพิจารณาอนุมัติและดำเนินการเบิกจ่ายค่าเบี้ยเลี้ยงและค่าเดินทางให้กับล่ามที่จัดหาดังกล่าวในอัตราเดียวกับพยานผู้เชี่ยวชาญ

บทเฉพาะกาล

ข้อ ๒๑ ระเบียบนี้ไม่มีผลกระทบกับการเบิกหรือจ่ายเงินที่ได้ดำเนินการไปแล้วโดยชอบด้วยระเบียบคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติว่าด้วยหลักเกณฑ์และวิธีจ่ายค่าเบี้ยเลี้ยงและค่าเดินทางของพยานบุคคล พยานผู้ทรงคุณวุฒิ พยานผู้เชี่ยวชาญ และพนักงานเจ้าหน้าที่ พ.ศ. ๒๕๕๔ และที่แก้ไขเพิ่มเติมโดยระเบียบคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติว่าด้วยหลักเกณฑ์และวิธีจ่ายค่าเบี้ยเลี้ยงและค่าเดินทางของพยานบุคคล พยานผู้ทรงคุณวุฒิ พยานผู้เชี่ยวชาญ และพนักงานเจ้าหน้าที่ (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๖๐ ก่อนวันที่ระเบียบนี้มีผลใช้บังคับ

ประกาศ ณ วันที่ ๖ กุมภาพันธ์ พ.ศ. ๒๕๖๑

วิส ดิงสมิตร

ประธานกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ

บัญชีหมายเลข ๑
อัตราค่าเบี้ยเลี้ยงเหมาจ่าย

ผู้เดินทาง	อัตราเหมาจ่าย : คน
๑. พยานบุคคล	วันละ ๘๐๐ บาท
๒. พยานผู้เชี่ยวชาญ	วันละ ๒,๐๐๐ บาท

บัญชีหมายเลข ๒
อัตราค่าเช่าที่พัก

ผู้เดินทาง	อัตราค่าเช่าที่พัก : คน
พยานบุคคล พยานผู้เชี่ยวชาญ	ไม่เกินวันละ ๑,๖๐๐ บาท

บัญชีหมายเลข ๓
อัตราค่าจ้างเหมาบริการพาหนะ

ประเภทของพาหนะ	อัตราค่าจ้างเหมา
๑. พาหนะประเภททั่วไป	ไม่เกินวันละ ๑,๘๐๐ บาท
๒. พาหนะประเภทพิเศษ	ไม่เกินวันละ ๓,๐๐๐ บาท